
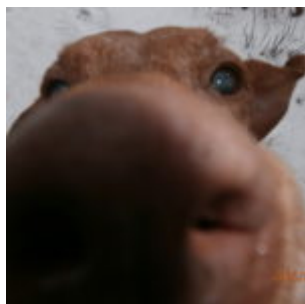

Bubinka byla fenečka, která, ač jsem plánovala pomoci já jí a dát jí domov a zázemí, nakonec pomáhala mnohem víc mně a dala mi toho tolik, že o některých věcech se v podstatě “dozvídám” až dnes, dodatečně .

Bubipozdrav

Splnila mi sen o tom, že jednou budu mít dva psy a o tom, že jednou budu moci nabídnout pomoc některému psu v nouzi . Ani o jednom, ani o druhém nechtěl páníček dlouho slyšet. Leč Bubi, kouzelná psí víla zaklepalala v ten správný moment na naše dveře a změnila jeho náhled na věc. A nebylo to poprvé ani naposled, co změnila běh věcí příštích. Však v podstatě třeba i já celý život vykřikovala, že fenku nikdy nechci. No jo. A ? Ptal se mě někdo? Neptal . Taky jsem chtěla být pragmatická a přistupovat k tomu tak, že: “Ano, беру si starého pejska (Bubince bylo jedenáct let, přes rok byla v útulku), беру si ho na dožití a musím počítat s tím, že tady s námi třeba dlouho nebude a tak se nesmím tolik citově zainteresovat, protože se může kdykoliv, cokoliv stát. Nooo a proto jsem hned po třetí návštěvě útulku, když jsem si ji brala na venčení, abychom viděly, zda a jak to půjde, řvala jako želva. Měli jsme před dovolenou v horách a tam jsem ji ještě tehdy vzít nemohla. Musela na mě ještě chvíli v útulku posečkat. A já se bála, že mi ji mezitím někdo vyfoukne. Tím můj pragmatizmus jaksi skončil. Bubi byla moc miloučká psí osobnost, hrozně ráda se učila, všechno nové jí zajímalo, byla to zvědavá tetka. Když se dostala do kondice, užívala si výlety s námi a z pejska na dožití se stal regulérní parťák na výlety. Ve svém věku brázdila Krkonoše, Jizerky, Krušný hory.... . Pomohla mi, když mě nečekaně opustil Ešátor. I kvůli ní a jejímu klidu jsem později nechtěla pořizovat štěně. Nakonec se ukázalo, že bych bývala udělala chybu. Ona měla svůj úkol, já dělala maximum pro to, aby měla svůj prostor, aby jí mrňous moc nemordil a ona ho za to krásně vychovala a dala mu krásný základ do psího života. Byla ostatně autoritou pro všechny psy v okolí, když se někde schylovalo ke

konfliktu, stačilo aby se postavila, podívala. A byla autoritou nejen psí, ale i lidskou. Myslím, že nikdy nezapomenu na scénku, kdy donutila páníčka k totální kapitulaci a ponížení se :-). Což mě tak napadá, že bych vlastně mohla i sepsat jako krátké povídání, i když už tu s námi Bubi není (ale pořád jako by byla). Prožili jsme s Bubinkou “pouhé” tři roky a ona krátce po tříletém výročí odešla tak rychle, jak rychle a intenzivně žila. Přišla k nám jako odložený pejsek se jménem Blanka a už od začátku bylo jasné, že Blankou nezůstane. A to přesto, že skutečně byla tou komtesou Blankou, za kterou se považovala. Jenže netrvalo dlouho a protože u nás byli vždycky sami psí kluci, převedli jsme její jméno podvědomě do rodu mužského a začli jí říkat Blaničku. .... to už máme kousek k láskyplnému oslovení, které používal páníček a volal na ní Baničku a pak už to šlo prostě, jako vždy, samospádem. Až jsme se dopracovali k Bubince a dalším variantám. Takže Bubrdlíno - díky za všechno co jsi mě naučila, co jsi mi dala. A že toho bylo! Bubi příběhy jsou v záložce Bubi v menu Smečka.